

Marjon
Hoffman

De allerleukste
regels van
Floor!

met tekeningen van
Georgien Overwater

Uitgeverij Ploegsma
Amsterdam

Kijk ook op:

www.deregelsvanfloor.nl

www.ploegsma.nl

www.kinderboeken.nl

www.georgienoverwater.nl

Volg ons op Instagram: @redactieploegsma

ISBN 978 90 216 8723 0 / NUR 282/283

© Tekst: Marjon Hoffman 2003, 2004, 2006, 2008, 2009, 2010, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025

© Illustraties: Georgien Overwater 2025

Vormgeving omslag: Steef Liefting

Vormgeving binnenwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2025

Alle rechten voorbehouden.

Tekst- of datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Dit boek is gedrukt op papier met het fsc®-keurmerk.
Zo blijven waardevolle bossen behouden.

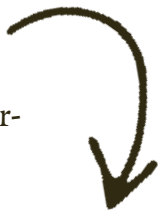
Hoera, al 20 keer *De regels van Floor!*

Omdat dit jaar het twintigste Regels-van-Floor-boek is verschenen, heeft Marjon Hoffman uit elk deel haar favoriete regel gekozen. Die vind je allemaal in dit boek. En wat je er ook vindt, is een gloednieuwe regel: de 285ste regel van Floor, die werd bedacht door de 11-jarige Marith!

Om dit boek extra feestelijk te maken, staat op elke bladzijde een tekeningetje in de hoek. Blader het boek supersnel door, en je ziet een filmpje verschijnen...

We wensen je heel veel leesplezier met deze allerleukste regels van Floor!

Marjon Hoffman
Georgien Overwater
Uitgeverij Ploegsma

Regel 1

Blote grote mensen
zijn ook schattig.

E.

Regel 1

Het regent heel hard buiten. Kees is bij een vriendje en ik speel in de huiskamer met lego. Mijn moeder rommelt in de boekenkast en mijn vader staat zich op te frissen, omdat hij uit eten gaat.

‘Kijk, wat ik gevonden heb,’ zegt mama. Ze houdt een fotoboek omhoog. ‘Jullie babyfoto’s.’

Ik spring op van mijn lego.

‘Ruim je het straks wel weer op?’ vraagt mama.

Ik knik en kruip naast haar op de bank. Wat een oud fotoboek, er zitten vlekken op.

‘Ach, kijk nou, dat ben jij, Floortje.’

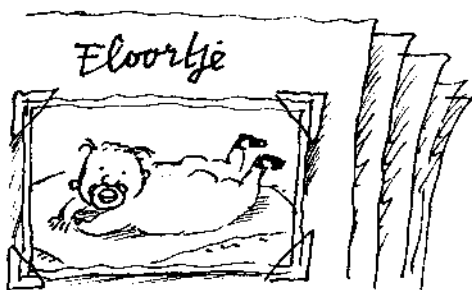
Ik kijk naar de foto. Er staat een blote baby op met schoentjes aan. De baby is erg roze en erg dik.

Mama wil verder bladeren, maar ik houd de bladzijde stevig vast.

‘Waarom heeft de baby alleen schoenen aan?’

‘Dat weet ik niet meer,’ zegt ze.

‘Waarom is de foto dan gemaakt?’ vraag ik verder.

‘Dat maakt toch niet uit,’ zegt mama, ‘als het schattig is, dan mag het.’

Ik spring van de bank, ik heb zelf ook een fototoestel.

‘Sorry, mam, ik moet nog even iets doen.’

Maar het maakt haar niet uit, ze zit druk in het fotoboek te bladeren. In mijn kamer zoek ik naar het fototoestel. Ik haal mijn kastjes overhoop en kijk onder mijn bed. En daar ligt-ie, het fototoestel dat ik voor mijn verjaardag kreeg. Het is er zo een waar je een foto mee kan maken die meteen klaar is. Ik blaas de stofrestjes eraf. In mezelf giechelend sluip ik met het fototoestel door de gang.

Mijn vader staat zich in zijn blote kont te scheren. Hij staat er zo hard bij te zingen, dat hij mij niet eens in de gaten heeft. Zijn kleren hangen klaar over een stoel. Daar verschuil ik me achter. Ik kijk achter de kleren langs en zie mijn vader duidelijk. Ik wacht het

FL

goede moment af. Hij bukt om zijn after-shave te pakken. Zijn billen steken nu buiten de deur. Ik maak snel een foto en sluip terug naar mijn kamer. Nu moet ik wachten tot de foto klaar is. Ik kijk er geduldig naar en zie mijn vader langzaam tevoorschijn komen. Als hij bijna helemaal te zien is, hoor ik plotseling de bel.

‘Jan, je visite is er,’ roept mama.

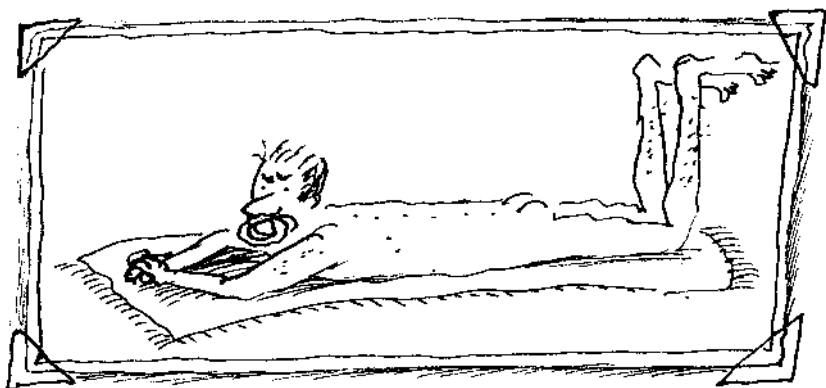
Ik kijk weer naar de foto, waarop mijn vader nu duidelijk te zien is.

‘Floor, kom je troep opruimen,’ roept mama nu.

Ik stop de foto in mijn zak en loop naar beneden.

Papa staat met zijn visite te praten. Twee vrouwen en een man. Zeker mensen van zijn werk.

‘Kijk,’ zeg ik tegen de visite. Ik houd de foto van mijn vader omhoog.

De visite kijkt geschrokken.

‘Schattig hè!’

Mama trekt de foto uit mijn hand. ‘Naar je kamer!’
zegt ze boos.

Ik begrijp er niks van. Vinden ze blote billen nu
opeens niet schattig meer?

Flo

Regel 2

Als je een
verjaarscadeautje
koopt voor iemand
anders, moet je
altijd even
uitproberen of het
wel echt leuk is.

Regel 2

Margeet is bijna jarig en mijn moeder en ik gaan een cadeautje voor haar kopen in de stad. Ze heeft een zwarte Mossie gevraagd, een heel populair knuffeltje waar ik zelf niks aan vind. Maar Margreet wilde hem per se hebben.

We lopen een speelgoedwinkel binnen en mijn moeder duwt mij naar voren. Ik kijk naar boven, naar de verkoopster.

‘Hebben jullie Mossies?’ vraag ik. Ik moet er een beetje bij lachen, want het klinkt zo stom.

De verkoopster hoeft niet te lachen. ‘We hebben ze wel gehad, maar we krijgen ze donderdag weer binnen, dan moet je maar even terugkomen,’ zegt ze. Ik schud mijn hoofd. ‘Dat kan niet, want Margreet is woensdag jarig.’

Mijn moeder neemt het van me over. ‘Weet u misschien waar we ze wel kunnen krijgen?’

Floo

De verkoopster kauwt op haar kauwgom en denkt na. ‘U zou het verderop bij Verbree even kunnen proberen,’ zegt ze.

Mijn moeder pakt mijn hand en bedankt haar.

We lopen verder door de grote winkelstraat. Mijn moeder weet de weg wel naar Verbree.

Bij Verbree staat een oudere man. Ik vraag het weer. ‘Hebben jullie Mossies?’

De man lacht vriendelijk. ‘Jawel jongedame, we hebben er nog twee.’ Hij loopt naar een schap achterin en mijn moeder en ik lopen er nieuwsgierig achteraan.

‘Dit zijn ze,’ zegt de man, en hij wijst op twee harige balletjes met oortjes en oogjes, een witte en een zwarte. Ze zijn eigenlijk toch wel schattig.

Hij pakt de zwarte en draait aan een knopje op zijn zij. De Mossie begint te spinnen en met zijn staart te bewegen. 'Leuk katje, hè?' zegt de man en geeft hem aan mij.

Mijn moeder lacht. 'O, is het een katje!'

Ik herkende er zelf ook niet meteen een katje in, maar nu ik de zwarte Mossie in mijn hand heb, is het toch net een echt levend minikatje.

'Ik wil er ook één,' zeg ik tegen mijn moeder, maar die schudt haar hoofd.

'Nee, Floor, we zijn nu voor Margreet aan het winkelen.'

Ik voel de Mossie nog steeds spinnen in mijn hand, en ik móét en zal er ook een hebben. 'Ik koop hem van mijn zakgeld,' probeer ik, maar mijn moeder verliest haar geduld.

Ze trekt de Mossie uit mijn hand en geeft hem aan de meneer van de winkel. 'Het is een verjaarscadeautje,' snauwt ze.

Ik kijk naar de witte Mossie die helemaal alleen in het schap is blijven liggen en zie zijn lieve oogjes.

Floor

Ik voel een traan over mijn wang rollen; ik kan de Mossie hier toch niet achterlaten!

Maar mijn moeder heeft genoeg van mijn gedoe en trekt me aan mijn arm mee naar buiten. 'Stel je niet zo aan, Floor,' zegt ze, 'huilen om een plastic dingetje, je bent toch geen baby meer!'

Ik zeg de hele weg naar huis niks. Eigenlijk wil ik de Mossie zelf houden en hem helemaal niet aan Margreet geven.

Thuis pak ik de Mossie van Margreet voorzichtig weer uit en draai aan het knopje. Ik voel hem spinnen en wind hem achter elkaar op. Als ik de Mossie aan tafel zet bij mijn poppenhuispoppetjes, stopt hij er plotseling mee. Ik haal hem uit het poppenhuis en probeer uit alle macht te draaien, maar het knopje zit vast. En dan: krak! Ik heb het knopje in mijn hand. Ik gooi het in de prullenbak en pak een barbiekammetje. Als Margreet ziet hoe mooi het haar van de Mossie zit, vergeet ze vast dat er eigenlijk een knopje op hoort. Ik kam de Mossie, maar zijn haar wordt lelijk en pluizig. Ik stop met kammen en hou de Mossie in paniek onder de kraan. Als ik hem probeer af te drogen valt er een oogje van af. Ook dat nog. Ik plak het oogje weer op de Mossie en kijk ernaar. Ik begrijp niet dat ik hier

een uur geleden zo nodig mijn zakgeld aan wilde verspillen en stop hem netjes terug in het papier.

Op haar verjaardagsfeestje kan Margreet niet wachten met mijn cadeautje uitpakken. Met veel geweld trekt ze het pakpapier aan stukken. Maar als ze de Mossie ziet, is ze teleurgesteld. Het oogje is er weer af gevallen en de Mossie heeft twee dagen nat in het papier gezeten. Ik ruik hem van een afstandje. Als Margreet naar het knopje op zijn zij zoekt, is haar vrolijke humeur echt voorbij. Ze kijkt me boos aan. Helemaal niet nodig; als ze wist hoe snel je op zo'n Mossie uitgekeken bent, zou ze vast niet zo'n gezicht trekken!

Floor